

1. ЯГОДИ И СМЪРТ

*Как Джони Велинов повярва в нумерологията?
05.10 и 10.05 – двете рождени дати на вратаря.
Тъга, тежки времена и отново на футболния
терен със силата на кикбоксър.*

Започнало е лятото на 2007 година. Денят е 13 юни, температурите в София вече са високи. Никак не е най-подходящото време за човек, току-що претърпял една от най-тежките трансплантации в медицината. На 49 години, един зрял мъж, този същият с трансплантацията, доскорошен активен спортист, с бавни крачки стига до входа на един от столичните молове. Онзи до „Хемус“. Трябва да отиде, каквото и да му коства това. Исква да си купи костюм, хубав, нов, тъй като само след два дни е сватбата на по-големия му син.

Изкачва само един етаж и се сгромолясва на най-близката пейка. Не може да извърви нито крачка повече, няма сили. Въпреки че приятелката му е до него и му помага, придържа го внимателно. Георги Велинов събира сили да бръкне в джоба си, напипва портфейла и вади пари. Подава ги, като със сетни усилия моли да му купят най-хубавия костюм. Най-скъпия. Макар и да е отслабнал доста и да е сигурен, че ако си вземе от неговия номер, ще му стои малко грозничко. Но няма значение. Няма сили за проби. Исква на сватбата да бъде баща за пример. Исква да покаже на роднините, на гостите, на приятелите, че е също така пример за това как човек трябва да преодолява ударите на съдбата. Трябва с новия костюм да изглежда добре, да стои гордо. Както на вратата на футболния терен. Както преди пет години. Когато все още съдбата не бе започнала да вади своите скрити козове срещу него.

Джони Велинов никога не се е криел от събитията, случили се в навечерието на 23 март 2002 година. Разказвал ги е, вероятно е премълчавал детайли, но по-скоро е позволявал де-

Джони Велинов

моните да изскочат от душата му, за да продължи напред със своя и този на синовете си живот.

Мачът и победата на „Ливърпул“ през пролетта на 1982-ра са най-големият връх в историята на родния клубен футбол. Двайсет години по-късно бизнесменът Лъчезар Николов – Чезари решава да събере голяма част от героите на онзи паметен двубой. Ей така, без претенции, просто да се съберат да отпразнуват юбилея. На всички присъствали в популярния тогава ресторант в Горубляне „Ел ДоРадо“ е връчен подарък сувенир. Макетен пистолет, като на него са изписани датата и мачът, както и резултатът. Допусната е чаровна правописна грешка, като името на английския гранд е написано „Ливерпул“. Но това е от онези грешки, които човек приема с усмивка. Големите, фаталните човешки грешки са тези, които оставят белег в съзнанието за цял живот.

За Георги периодът, който съвпада с отпразнуването на този юбилей, не е добър. Той все още тъгува по съвсем наскоро починалия си баща. В началото на същата година 73-годишният Велко получава масивен инсулт. Няколкодневните опити на лекарите в болницата в Русе да спасят живота на може би най-известния сладкар в града са напразни. На 14 януари Джони Велинов осъбва без баща. Остава заедно с брат си да се грижи за майка си, разбират се през студените зимни месеци тя да му гостува в София, през лятото да си остава в къщата край Дунава. Минали са едва два месеца от тъжната кончина.

„Чезари ни събра в този ресторант. То годишнината от мача с „Ливърпул“ се падаше на 17 март, но реално се събрахме няколко дни по-късно. Бях много зле. Татко си отиде преди два месеца. Когато той почина, жена ми не вярваше. Отидох при докторите, трудно ме пуснаха, казаха ми, че ако изкара 5 – 6 дена, може и да остане жив, но ще бъде инвалид. Абе той си беше бая голям човек – 140 – 150 кило, грамаден... Беше най-добрият бозаджия в града. Правеше много хубава боза. Та тъжно ми беше, още не го бях преживял, но трябваше да отида на тържеството. Реално за пръв път след

погребението отивах така сред хора, сред приятели. Най-напред се събрахме у нас, подгряхме малко. После – към ресторанта. Бяхме аз, Джеки, Керита и мисля, Калбура беше с нас. Там всичко беше супер, веселихме се, доколкото на мен ми беше до веселба. После решихме отново да се върнем у нас, рано на другата сутрин, както се казва – да си довършим. Тъкмо бяхме дошли вкъщи и жена ми нещо се ядоса, взе да вика, там нещо да чути, вдигна цялата къща. Накрая каза, че излиза, че си тръгва. Че отива при баща си. По-късно и моят син Венци, и някои от приятелите ми казаха, че е трябвало да направя всичко възможно, за да я спра да не излиза. Но тя не за първи път правеше подобни сцени, не за първи път си тръгваше по този начин. Абе, както е казано: рано или късно щеше да се случи, каквото е трябвало да се случва.“

Това обаче е последното тръгване от дома на Даниела Велинова.

Дълги години по време на 22-годишния брак между двамата тя страда от коварно заболяване. Джони си спомня, че перюдите на тежка депресия са ставали все по-чести. Изпадала е в дълга летаргия, нощите е будувала, спяла е през деня. Често е имала проблеми с възприятията. Покрай нея преминава мотор, а тя е казвала, че вижда кола. Никога по време на съвместния им живот не е работила. Но доколкото е могла, е поемала част от грижите за Мартин и Венци. Въпреки че бащата е бил този, който е водил децата на училище, на тренировки. Дългите отсъствия поради натоварения график на един професионален футболист сякаш са помогнали Велинов да успее някак си да се пребори от своя страна с тежката домашна ситуация.

В ранната сутрин на 23 март 2002 година Даниела тръгва нанякъде си, произволно според следователите, но най-вероятно в себе си е била избрала последната си посока. На моста между кварталите „Изток“ и „Изгрев“ тя спира. Секунди по-късно пада през перилата, височината е над 20 метра. Няма шанс за оцеляване. Следствието и съдебномедицинска-

Джони Велинов

та експертиза казват, че секунди преди падането е получила микроинфаркт. Джони твърдо вярва в тази версия. Въпреки че е подготвен за всичко, той остава с убеждението, че съпругата му не е искала този край. Че всичко е лошо стечение на обстоятелствата. Може би просто е спряла за глътка въздух, а от прилошаването се е залюляла и това е било началото на поредица от фатални събития. Пикът на жълтата преса у нас в началото на новия век обаче подлага случката на жесток коментар и слага безпощадна диагноза: жената на легендарния вратар на ЦСКА Даниела Велинова се е самоубила! Въпреки отхвърлянето на подобна версия от страна на самия Георги, сякаш именно това остава като спомен от все по-избледняващата семейна трагедия. „Та кой ще тръгне да се убива от мост, скачайки с гръба напред?“ – задава контравъпрос на питащите журналисти Джони, след като тази случка продължава дълги години да бъде интересна тема. Коя версия е правдоподобна, е въпрос, който времето постепенно заличава. За Велинов реално няма голямо значение, след като неговата половинка вече я няма. Той я губи духом години преди това и вярва в кармата, че това е било предопределено.

Още в първите години на техния брак Георги забелязва, че нещо се случва. А едно посещение в самия ъгъл на Югозападна България в началото на 80-те години е оставило дълбок отпечатък в съзнанието му. Нещо сякаш се е преобърнало в него.

„Отидохте при Ванга. Бяхте в Сандански с жена ти и нашият кръщелник реши да ни заведе при баба Ванга. Даниела малко се дърпаеше, но аз бях навит, тъй като вече знаех от майка, че нещата там са истински. Когато съм бил на 4 години, мама Руска отишла също при Ванга да я пита за едни изчезнали пари. Като я видяла, пророчицата започнала да ѝ говори: единият ти син ще се изучи, ще завърши училище. А другия, по-малкия, ще го гледаш по телевизията. Тогавата съм бил наистина малък, майка не е обърнала внимание на тези думи, чак по-късно се сети за тях. Накрая жената попитала за парите, знае ли къде са, що са. „Аа, та

мани ги тия пари, не ги мисли. Като се прибереш дома, и първия, когото ще завариш там, него го питай за парите.“ Майка се прибрала и що да види – кошницата стои и я чака пред входа. Та поради това аз не бях скептичен, когато отидохме при баба Ванга. Още с влизането ни обаче тя сякаш се сепна, посочи жена ми и извика: „Ти напусни! Ти напусни! Ти си лоша!“. Аз също се стреснах и докато се усетя какво става, тя набързо ми каза: „А ти за нищо не се притеснявай, ще се оправии в живота. Един голям майор ще ти помогне“. И това е. Помоли ме, като ходя в чужбина, да ѝ донеса една малка къщичка. И вярно, само месец по-късно заминахме за Португалия. Къщичка не успях да ѝ наперя, там една местна бъклиця с вино ѝ купих, предадох после да ѝ го занесат. Дали е стигнала до нея, не знам.“

За Георги Велинов трудните дни не приключват със смъртта на Даниела. До ден днешен, разбира се, подкрепен и от лекарско заключение, той е убеден, че стресът, който получава в моргата, привикан да разпознае загиналата си жена, отключва вече допълнителни усложнения за самия него. Добрите приятели в този момент са част от съотборниците му в ЦСКА – най-вече Керимов, също така Жоро Илиев, Стойчо, Раги. Водят го на обеда, на дълги приказки. Усецат, че в техния приятел има видима промяна. Джеки Димитров леко се е отдръпнал през това време, Велинов продължава да е учуден, че капитанът дори не е дошъл на погребението на съпругата му. В продължение на няколко месеца сутрин се събужда, сяда на балкона и гледа в балконската врата, където е закачен некрологът. Гледа, гледа, до него е някаква малка чашка, колкото леко да потисне мъката и шока. Джонни не помни да се е предавал в ръцете на алкохола, както мнозина други биха направили, ако в рамките на два месеца загубят двама от най-близките си хора. Години след това е обиген на приказките, на писаниците, че именно прекаляването с напитки е отключило развитието на тежката болест, която тепърва започва да удължава онзи

тягостен период за него, започнал със смъртта на баща му. Най-важното за него е, че и двамата му снове успяват някак си да преодолеят мъката по загубата, въпреки че са в много опасната тийнейджърска възраст.

„За да развиеш такава тежка форма на цироза вследствие на злоупотреба с алкохол, трябва да си някой, дето 15 – 20 години жули по цял ден чаши след чаши. Къде ти, все още помнеш последните си мачове, сякаш бяха вчера. После, когато вече започнах активното лечение, докторите бяха категорични, че основен катализатор за процеса на болестта е стресът, който е предизвикал у мен случаят с Даниела. Не мога и не мога да забравя, когато влязох в моргата. Там я вадят от нещо, дето го издърпват, ковчег ли е, някакъв сандък... Казвам ти, нещо така ми се обърна в корема, сякаш завинаги. Обърна се, заседна и си остана така. Бях на ръба. И тъкмо след година и половина бях започнал да се съвземам, да стъпвам на крака, постепенно взех да се надувам, пожълтях. Уж не ям почти нищо, краката ми слаби, та слаби, а нагоре – все едно съм глътнал топка. Моят приятел Анани с триста зора ме замъкна на лекар, той, като ме видя, като ме пипна и веднага – влизай спешно в болница! Легнах във Военна и се стартира едно дълго лечение. Две години. Постепенно започнах да ходя на процедури. Лекувах се, лекувах се. Току се подобря малко, току пак нещо се развие. Две години минаха, накрая д-р Кацаров отсече: „Джони, трансплантация трябва. Иначе няма как да стане. Трябва ти нов черен дроб!“. В първия момент много не ми стана ясно какво точно означава това. Да, като спортист имах нелоши медицински познания, бях чувал за най-различни трансплантации, но нямах представа повече. До момента, когато в Правителствена болница, където бях изпратен от тогавашния шеф на ЦСКА Александър Томов, не съзрях една жена. За тази женица разбрах, че вече е претърпяла абсолютно съща-

та трансплантация на черен дроб преди една година още. Казвам ти, тази жена едвам пълпеше из болничния коридор. 300 метра ги извървя за един час! Е, тогава яко се стреснах. Не знаех на кой свят се намирам. Не си се представях по този начин. В същото време се започна едно лутане, едно търсене къде, как да стане. Проверяхме в Испания, в Германия – на едното място 180 хиляди евро, на другото – 200 хиляди. Започна се кампания, Томов и той взе да събира, приятели, дарения. Абе сигурно щяхме да ги съберем. Но нервите ми не издържаха, един ден се разплаках пред д-р Кацаров. Започнах често да плача, явно вече не бях сигурен в добрия край. Докато не дойде денят с ягодите.“

Един обикновен ден в разгара на пролетта Джонни Веленов излиза навън, хапва нещо леко и решава да се прибере. Вече у дома се поколебава дали да не си отвори една бира, след което да почине малко. В крайна сметка си прави айрян, ляга и телефонът иззвънява. От възмущение около този спомен през годините не помни кой точно от двамата лекуващи го доктори се обажда – Кацаров или Коко Влагов. За него те са едно цяло. Часът е малко след 3 следобед.

„Звъни ми телефонът: „Ало, Джонка, къде си, бе? В София ли си?“. Казах, че съм си у дома и си почивам. И толкоз. След половин час пак звъни. „Абе, Джонни, щом си в София, я взети едно малко куфарче, нахвърлай си малко неща и що не вземеш да минеш през болницата.“ В началото ми прозвуча странно, но дотогава бях свикнал на постоянните престои във Военна болница, тя се бе превърнала в мой втори дом. Събрах набързо багажа и хайде. Преди да вляза в болницата, си купих една голяма бутилка вода и едни хубави ягоди – две кила ягоди си взех. Викат си, да имат да си хапват в болницата. Настаняват се и след малко влиза докторът, поглежда мен, поглежда ягодите: „Джонни, ни вода, ни ягоди. Спирай всичко, нищо няма да слагаш в уста-

Джони Велинов

та. Тази вечер ще ти правим трансплантация, имате донор!“ Аз стоя като гръмнат. И така и не успя да ги опитам дори. А изглеждаха толкова апетитно.“

Малко след като се окопихва при новината за предстоящата операция, моли да събере по спешност близките си. Процедурата е насрочена за 22.30 ч. същата вечер. Дори за всеки случай му оставят един дежурен лекар в стаята, който да наблюдава състоянието му. Той се шегува с него, че толкова време е чакал този момент и може да е напълно спокоен, че няма да избяга. Срещата с най-близките му продължава кратко, взимат си довиждане, обещават да му стускат палци. Уговарят се, като се събуди след упойката, да им се обади. Лекарите казват, че операцията ще продължи дълго, че Джони ще се събуди и ще бъде в съзнание едва късно на следващата вечер.

Преди да заспи на операционната маса, му казват, че един ден сън не му мърда. Самата трансплантация продължава докъм 6 сутринта. Само няколко часа по-късно, към 1 на обяд, Георги Велинов леко отваря очи. Първият, когото вижда, е анестезиологът. Това е бъдещият министър на здравеопазването Мирослав Ненков.

„Едва разпознавам Ненков, той като подскочи. Вика: „Жив си!“ Аз обаче трудно мога да говоря, още повече че една тръба ми влиза в устата, едвам мърдам. Все пак го карам да ми махне тръбата и трудно изговарям: „Дай ми телефон“. „Ще ме убият бе, човек!“ – отговаря ми Миро Ненков, ама аз инатливо го моля да ми даде някакъв телефон. Почти нищо не помнех тогава, главата ми – цялата в мъгла. Помнех единствено номера на една приятелка, с която тогава ходехме. Звъня ѝ, тя, като ми чува гласа, изпуска една табла от ръцете си. След още няколко часа вече станах, нищо не ме боли, нищо не усещам. Идват и Владов, и Кацаров, доволни, щастливи. После известно време изкарах в реанимацията, там кабели разни влизат, излизат от

мен, кървища. Ама всичко тина и отмина. Коко Владов вика: „По-трудно ни беше да ти извадим стария дроб, отколкото да ти присадим новия“. След което ми сподели, че ми е давал не повече от един месец. Толкоз – ако не се бе намерил донор, един месец и край. Отиват си като едното нищо.“

Първоначалната му мечта е била да доживее до 50-ата си годишнина. Успява, тя идва след няколко месеца. Прави pogodбаващ купон на „Армията“. Продължава да не го напуска чувството, че живее втори живот. Единствено се притеснява какво се случва с многото събрани пари по време на акцията. Имало е кампания с дарителски есемеси, информират го колко много левскарци дори са пусkali. В крайна сметка Александър Томов му казва, че парите са отишли към Правителствена болница, там, където са били направени през изминалите месеци госта скенери.

След половинвековния юбилей идва и другото голямо предизвикателство, което му дава увереност, че лошотииите са вече зад гърба му. На 24 май, деня, в който ЦСКА организира шоунач в чест на своята 60-а годишнина, Джони Велинов играе 30 – 35 минути футбол. На вратата на „звездния“ червен тим. Треньор е Лотар Матеус, в дрийм тийма са Стоичков, Бербаатов, Мартин Петров, Безински, Жоро Славков, Георги Денев, Емил Костадинов и редица други големи червени футболни имена.

„След като излязох, като изиграх над 30 минути, ми звъни д-р Владов и ми вика: „Абе, Джони, ти си станал по-добър отпреди, бе!“ . И наистина се чувствах великолепно. Точно една година след трансплантацията бях на терена, макар и в демонстративен мач. Усецах, че скачам още по-добре. Донякъде си имам и обяснение за това, макар и да звучи нелепо за мнозина. Никъде не съм го спомнавал досега май, но донорът, от който бе взет черният ми дроб, е принадлежал на кикбоксър. 41-годишен, здрав, прав тъж, мисля, че е загинал от ня-

Джони Велинов

каква злополука, катастрофа. Така че взех да скачам много. Моят близък приятел Павлин, на когото вече му бяха направили подобна трансплантация, винаги ми е разказвал как до момента на операцията никога не е пил бира, изведнъж след това започнал редовно да пие бира. Явно все пак нещо, по някакъв необясним за мен начин, се препредава от човек на човек. Иначе и до днес изпитвам най-дълбоко признание на Светлана, жената от Варна, която в момента на своята най-голяма лична трагедия успя да спаси два-три чужди живота, моя включително, давайки съгласие за трансплантация на органи на своята половинка. Много приятна жена, веднъж ни направиха видеовръзка, докато лежах във Военна болница. Поклон пред нея.“

Този кошмарен петгодишен период в живота на Велинов, стартирал със смъртта на баща му и приключил с животоспасяващата операция, включва и още един тежък семеен удар. Един ден му телефонира жената на по-големия му брат с думите: „Брат ти умира, направи нещо!“. Оказва се, че на Станко Велинов са открили рак на белия дроб и състоянието му е изключително лошо. Джони веднага тръгва към двамата познати доктори, свързва се с Дани Петров, отива пред кабинета му. Ей така, както е с анцуг на ЦСКА, тъй като напуска тренировка в школата, където работи по това време. Докторът го вижда, вкарва го вътре, научава за състоянието на брат му и веднага се задвижва сериозна организация. Следва операция, отстраняването на огромен тумор. Станко продължава да живее добре още 6 – 7 години след това. Той винаги е бил гордост за майката – по онези времена военен инженер е била сред най-престижните професии.

Джони успява в трудните дни да си преброи приятелите. „За маса – много, за помощ – малко“, често повтаря тази поговорка. Променя си мисленето, начина на живот. Преди около пет години среща и Венета, жената, с която е до днес. Вярва, че е важно да имаш другар до себе си, и знае, че тя е правилният човек за всички радости и неволи.

До онзи ден, деня с ягодите, Джонни Велинов не е вярвал в някакви нереални неща. Но оттогава е убеден, че Господ си знае работата. Георги Велинов е роден на 5.10. А трансплантацията се извършва на 10.5. Без да разбира или да се интересува от нумерология, от хороскопи, той единствено е убеден, че „нещо“ има. Нещо отвъд нашите възможности и представи, което го следва през цялата тази втора част от съзнателния му живот.

Дни след като напуска реанимацията и заживява своя втори живот след успешната трансплантация, Велинов всеки ден изяжда по кило, кило и половина ягоди. Превръща го в нещо като ритуал. В нещо като свое собствено жертвоприношение.